

بررسی عملکرد یک ساله حمید سجادی، وزیر ورزش در گفت‌وگوی «جوان» با امیررضا واعظ آشتیانی

وزارت هنوز نمی‌داند وظیفه‌اش دخالت است یا نظارت

نقدها را فقط می‌شنوند و گوش نمی‌دهند

وزارت ورزش اصلی‌ترین نهادی است که مسئولیت کل جامعه ورزش را بر عهده دارد، چذا از حوزه جوانان، این وزار تخانه وظایف سنگینی را برای حمایت از ورزش قهرمانی و رشد و ترویج ورزش همگانی به دوش می‌کشد. سوم شهر بورامه سال گذشته بود که حمید سجادی با رأی اعتماد نمایندگان ملت به عنوان وزیر جدید اسکندار اصلی مدیریت ورزش لقب گرفت. انتصاب وزیر ی از جنس ورزش و از بین قهرمانان گذشته این امید را به اهالی ورزش داد تا شاید کاستی‌ها، مشکلات و کمبودهای گذشته در عرصه‌های مختلف به همت او برطرف شود، البته قیل از حضور او در صحن علنی و گرفتن رأی اعتماد انتخاب او به عنوان وزیر با مخالفت‌های زیادی روبه‌رو بود و حالا در آستانه یک‌سالگی وزارت سجادی باید آذعان کرد منتقدان بر پیراه نگفته‌اند، از زمانی که حمید سجادی روی کار آمد، مشکلات نه تنها کاهش نیافت بلکه موانع و حواشی جدیدی نیز اضافه شد تا جایی که نارضایتی در بین ورزشکاران و فعالان ورزش بیشتر و بیشتر شده است. سردرگمی مدیریتی، مشکلات متعدد فدراسیون‌ها و همچنین تبعیض بین رشته‌های مختلف از جمله مواردی است که صدای همه را درآورده است. رها کردن فدراسیون‌ها به حال خود و سپردن مسئولیت به سرپرست‌ها، تملع وزارت برای برگزاری مجامع انتخاباتی را نشان می‌دهد. این مسئله نه تنها مشکلات داخلی بلکه چالش‌های بین‌المللی و تهدیدهای خارجی را نیز به همراه داشته است. بی‌توجهی وزیر ی که خود روزگاری ورزشکار حرفه‌ای بوده و از نقش مدیریت فدراسیون‌ها آگاهی دارد، بیستبار عجیب است. عملکرد ضعیف سجادی و تعلل وزار تخانه متبوعش به دلیل عدم‌اجرای قانون شرح وظایف و اختیارات وزارت ورزش و جوانان باعث شد نمایندگان مجلس به او کارت زرد بدهند. با گذشت یک سال از حضور حمید سجادی در پست وزارت ورزش، در گفت‌وگو با امیررضا واعظ آشتیانی، مدیرعامل سابق استقلال و رئیس سابق فدراسیون دوچرخه‌سواری عملکرد او را مورد بررسی قرار دادیم.

■ ■ ■

از زیبایی شما از عملکرد وزارت ورزش در یک سال اخیر چیست؟

ورزش ایران در مسیر معمولی همیشگی پیش می‌رود و خبری از اتفاقات جدید نیست. برخی فدراسیون‌ها با سرپرست اداره می‌شوند، برخی فدراسیون‌ها در شرف تعلیق قرار دارند و یک فدراسیون هم که تعلیق شده است. اثری از نظارت و سیاستگذاری از دهه ۹۰ تاکنون دیده نمی‌شود. اتفاقات فدراسیون فوتبال و سایر حوزه‌ها حاکی از

گزارش

دنیاچندری

تقریباً یک سال از حضور سجادی به عنوان وزیر در ورزش ایران می‌گذرد اما عملکرد او با وجود آنکه از بدنه ورزش بوده طی این مدت چنگی به دل نزنده و انتقادهای بسیاری را به دنبال داشته است.

تنها سه روز از شهر یوم ماه سال ۱۴۰۰ گذشته بود که حمید سجادی با کسب ۱۶۵ رأی موافق از مجلس به دوران پرانتقاد سلطانی فر پایان داد و تحت عنوان وزیر راهی ساختمان وزارت ورزش و جوانان شد. حضور او در رأس ورزش اگر چه مخالفانی هم داشت اما برای جامعه ورزش کورسوی امید بود چراکه سجادی برخلاف وزیر قبلی سابقه طولانی در ورزش کشور داشت و این می‌توانست دلیل خوبی برای امیدواری جامعه ورزش ایران باشد، اما با گذشت تقریباً یک سال از حضور سجادی در رأس ورزش کشور، برخلاف آنچه تصور می‌شد او نتوانسته انتظارات را انطور که باید و شاید برآورده کند.

■ ■ ■

صد البته که سجادی از عملکردش در طول این مدت رضایت کامل دارد و مدعی است ۶۲۲ پروژه ناتمام را در طول تنها هفت ماه به سرانجام رسانده است: «پیگیری پروژه‌های ورزش نیمه‌تمام یکی از دستاورتهای بود که در اولویت کار قرار داشت، در هفت ماه شروع کار در سال ۱۴۰۰ تعداد ۶۲۲ پروژه نیمه‌تمام را به پایان رساندیم. بحث تمرکز روی مثال آوری و حضور برویوق در مسابقات بین‌المللی جهانی و آسیایی یکی از مهم‌ترین برنامه‌ها می‌در وزارت ورزش بود که با الحبدله اتفاقات خوبی در این زمینه رخ داد»، اما واقعیت با آنچه او با زبان آمار تحویل می‌دهد، تفاوت‌های بسیاری دارد.

■ ■ ■

احضار وزیر ورزش به مجلس، طرح سؤال از او و گرفتن کارت زرد از نماینده‌های مردم در خانه ملت خود مراد عملکرد نه‌چندان قابل قبول سجادی است؛ در اول ورزش کشور که در همان گام نخست با انتخاب پولادگر به عنوان معاون ورزش قهرمانی کشور نشان داد دیدگاهش تفاوت چندانی با سلطانی فر ندارد!

گفت‌وگو شیوانوروزی

این است سیاست کلان در ورزش ما وجود خارجی ندارد. اگر هم توفیق و موفقیت در برخی عرصه‌های ورزشی وجود دارد، حاصل تلاش خود مربیان، ورزشکاران و تیم‌هاست. وضعیت دوچرخه‌سواری را نشان می‌دهد. این مسئله نه تنها مشکلات داخلی بلکه چالش‌های بین‌المللی و تهدیدهای خارجی را نیز به همراه داشته است. بی‌توجهی وزیر ی که خود روزگاری ورزشکار حرفه‌ای بوده و از نقش مدیریت فدراسیون‌ها آگاهی دارد، بیستبار عجیب است. عملکرد ضعیف سجادی و تعلل وزار تخانه متبوعش به دلیل عدم‌اجرای قانون شرح وظایف و اختیارات وزارت ورزش و جوانان باعث شد نمایندگان مجلس به او کارت زرد بدهند. با گذشت یک سال از حضور حمید سجادی در پست وزارت ورزش، در گفت‌وگو با امیررضا واعظ آشتیانی، مدیرعامل سابق استقلال و رئیس سابق فدراسیون دوچرخه‌سواری عملکرد او را مورد بررسی قرار دادیم.

وزارتخانه در اینگونه موارد چه نقشی باید ایفا کند؟

نقش نظارتی وزارتخانه‌ها بسیار مهم است.

د

وزارت وظیفه نظارتی‌اش را به درستی انجام نداده که امروز همه ارکان فدراسیون فوتبال با چالش روبه‌رو است و تعارض منافع در کمیته‌های مختلف کاملاً دیده می‌شود. در این رشته باندهازی و قبیله‌گرایی به کذب به نده‌های بین‌المللی هستند. نه اینکه منظورمان این باشد کشورهای دیگر مشکلی در حوزه ورزش ندارند اما قطعاً چالش‌های‌شان به اندازه چالش‌های ورزش ایران نیست. به این خاطر که برخی نگاه مسموم به ورزش دارند. همین مسموم موجب شده است نه برنامه داشته باشیم و نه هدف‌گذاری و همچنین حرفی از دیدگاه تحولی زده نمی‌شود.

د کذب به نده‌های بین‌المللی هستند. نه اینکه منظورمان این باشد کشورهای دیگر مشکلی در حوزه ورزش ندارند اما قطعاً چالش‌های‌شان به اندازه چالش‌های ورزش ایران نیست. به این خاطر که برخی نگاه مسموم به ورزش دارند. همین مسموم موجب شده است نه برنامه داشته باشیم و نه هدف‌گذاری و همچنین حرفی از دیدگاه تحولی زده نمی‌شود.

د کذب به نده‌های بین‌المللی هستند. نه اینکه منظورمان این باشد کشورهای دیگر مشکلی در حوزه ورزش ندارند اما قطعاً چالش‌های‌شان به اندازه چالش‌های ورزش ایران نیست. به این خاطر که برخی نگاه مسموم به ورزش دارند. همین مسموم موجب شده است نه برنامه داشته باشیم و نه هدف‌گذاری و همچنین حرفی از دیدگاه تحولی زده نمی‌شود.

نگاهی به عملکرد یک‌ساله حمید سجادی

وزیر ورزشی هم جواب نداد!

د

وزیر ورزش بی‌شک باید بر عملکرد تمامی فدراسیون‌ها نظارت داشته باشد و مبارزه با فساد و مقابله با مفسدان در این راستا جزو اولویت‌هایش باشد

اما سجادی در حالی پای خود را از ماجرای تاج ویلموتس کنار می‌کشد که یکی از انتقادهای وارده به او، دخالت مستقیم در امور تیم ملی بود که حاشیه‌های بسیاری را به دنبال داشت

سجادی از نمایندگان کارت زرد گرفته است. نقش مجلس شورای اسلامی در حوزه ورزش چیست؟

نظارت بر امور با توجه به تصویب قوانین حق مجلس است. یک بخش نظارت تقنینی یعنی نظارت بر اجرای قوانین است و یک بخش نظارت هم بر عملکردها، ورزش تنها حوزه‌ای در کشور است که هم بسیار تنش‌زاست و هم خود را تافته جدا بافته می‌داند؛ بعد از اظهار نظر نمایندگان سریعاً علیه‌شان جبهه می‌گیرد، آنها را به دخالت متهمی می‌کند و می‌گویند به سایر مسائل کشور رسیدگی کنید. خوب ورزش هم یکی از مسائل کشور محسوب می‌شود. پیگیری و نقد حق مجلس و نمایندگان است و همه باید این حق را برای آنها قائل باشند. اگر استدلال و پاسخ منطقی دارید، نمایندگان را قانع کنید، در غیر این صورت دلیلی ندار، در برخی مربیان، ورزشکاران و مدیران آنها را مورد خطاب قرار دهند.

سهیم وزارت ورزش در نابسامانی‌های فوتبال چیست؟

وزارت وظیفه نظارتی‌اش را به درستی انجام نداده که امروز همه ارکان فدراسیون فوتبال با چالش روبه‌رو است و تعارض منافع در کمیته‌های مختلف کاملاً دیده می‌شود. در این رشته باندهازی و قبیله‌گرایی به کذب به نده‌های بین‌المللی هستند. نه اینکه منظورمان این باشد کشورهای دیگر مشکلی در حوزه ورزش ندارند اما قطعاً چالش‌های‌شان به اندازه چالش‌های ورزش ایران نیست. به این خاطر که برخی نگاه مسموم به ورزش دارند. همین مسموم موجب شده است نه برنامه داشته باشیم و نه هدف‌گذاری و همچنین حرفی از دیدگاه تحولی زده نمی‌شود.

د کذب به نده‌های بین‌المللی هستند. نه اینکه منظورمان این باشد کشورهای دیگر مشکلی در حوزه ورزش ندارند اما قطعاً چالش‌های‌شان به اندازه چالش‌های ورزش ایران نیست. به این خاطر که برخی نگاه مسموم به ورزش دارند. همین مسموم موجب شده است نه برنامه داشته باشیم و نه هدف‌گذاری و همچنین حرفی از دیدگاه تحولی زده نمی‌شود.

اینکه یک سال زمان کافی برای ایجاد تغییرات اساسی نیست، می‌تواند به عنوان بهانه‌ای جهت توجیه عملکرد ضعیف وزیر ورزش تلقی شود؟

یک دقیقه هم یک دقیقه است. اینکه یک سال را کم می‌دانند، در واقع به زمان احترام نمی‌گذارند. یکی از مشکلات در عرصه‌های مختلف بی‌اهمیت بودن به زمان و تحول در دنیای پیرامونی است. فکر می‌کنند حتماً باید چند سال بگذرد تا مشخص شود مدیریت یک نفر درست است یا نه. با این تفکر می‌گویند یک سال کم است؛ در حالی که طی یک سال می‌توان اتفاقات مهم زیادی رقم زد. بعد از چهار سال می‌توان عملکرد یک مدیر را مورد قضاوت قرار داد، ولی مدیر یک ساله را می‌توان نقد کرد. صحبت‌های من نقد وزیر ورزش است، نه قضاوت. باید نقد و قضاوت را از هم تمیز دهیم. برخی مدیران ما یاد گرفته‌اند نقدها را فقط می‌شنوند و گوش نمی‌دهند. شنیدن با گوش دادن متفاوت است. نقدها برای‌شان اهمیتی ندارد و به راه خود ادامه می‌دهند.

هنگ‌کنگی بود که شواهد از وابستگی آن به دولت تل‌آویو خبر می‌داد و حساسیت رسانه‌ها و سپس نهادهای نظارتی و مجلس را به دنبال داشت و باعث شد پای وزیر ورزش به مجلس کشیده شود. مرتبه دوم، اتفاقات رخ داده در جریان دیدار ایران و لبنان بی‌توجهی و مشکلات مالی بود، از دیگر مواردی است که انتظاری رفت با توجه به اینکه سجادی خود از بدنه ورزش بوده با کاهش چشمگیری مواجه شود اما این اتفاق رخ نداد. هر چند گلابها تنها از سوی آنها که ناچار به جلا ی وطن شدند، مطرح نمی‌شود و به رغم اینکه سجادی مدعی است برای صندوق حمایت از قهرمانان و همچنین بیمه ورزشکاران خیلی فکرها شده و وزارت ای‌ده‌های زیادی دارد اما آنچه از زبان ورزشکاران، قهرمانان و مدال‌آوران شنیده می‌شود، تفاوت بسیاری با گفته‌های وزیر دارد؛ گله‌گذاری‌هایی که نه تنها کم نیست بلکه متأسفانه کاملاً نیز بر حق است!

سجادی را می‌توان وزیر فعالی خواند، اگر سفرهای پر تعداد و حضورش بر سر پروژه‌های مختلف را جزو فعالیت‌های مثبت او در نظر گرفت. او از همان ابتدا پای ثابت مراسم و برنامه‌های مختلف بود و افتتاحیه هیچ طرحی را از دست نمی‌داد، به طوری که در طول ۹ روز ۹ سفر انجام داده بود و سعی داشت به این شکل خود را نزدیک اهالی ورزش نشان دهد، مبارزه با فساد و مقابله با مفسدان در این راستا جزو اولویت‌هایش باشد اما پاسخ او به مجلس نشان داد وزیر حساسیت خاصی روی این مقوله ندارد؛ سجادی در حالی پای خود را از ماجرای تاج ویلموتس کنار می‌کشد که یکی از انتقادهای وارده به او، دخالت مستقیم در امور تیم ملی بود که حاشیه‌های بسیاری را به دنبال داشت.

سجادی را می‌توان وزیر فعالی خواند، اگر سفرهای پر تعداد و حضورش بر سر پروژه‌های مختلف را جزو فعالیت‌های مثبت او در نظر گرفت. او از همان ابتدا پای ثابت مراسم و برنامه‌های مختلف بود و افتتاحیه هیچ طرحی را از دست نمی‌داد، به طوری که در طول ۹ روز ۹ سفر انجام داده بود و سعی داشت به این شکل خود را نزدیک اهالی ورزش نشان دهد، مبارزه با فساد و مقابله با مفسدان در این راستا جزو اولویت‌هایش باشد اما پاسخ او به مجلس نشان داد وزیر حساسیت خاصی روی این مقوله ندارد؛ سجادی در حالی پای خود را از ماجرای تاج ویلموتس کنار می‌کشد که یکی از انتقادهای وارده به او، دخالت مستقیم در امور تیم ملی بود که حاشیه‌های بسیاری را به دنبال داشت.

سجادی را می‌توان وزیر فعالی خواند، اگر سفرهای پر تعداد و حضورش بر سر پروژه‌های مختلف را جزو فعالیت‌های مثبت او در نظر گرفت. او از همان ابتدا پای ثابت مراسم و برنامه‌های مختلف بود و افتتاحیه هیچ طرحی را از دست نمی‌داد، به طوری که در طول ۹ روز ۹ سفر انجام داده بود و سعی داشت به این شکل خود را نزدیک اهالی ورزش نشان دهد، مبارزه با فساد و مقابله با مفسدان در این راستا جزو اولویت‌هایش باشد اما پاسخ او به مجلس نشان داد وزیر حساسیت خاصی روی این مقوله ندارد؛ سجادی در حالی پای خود را از ماجرای تاج ویلموتس کنار می‌کشد که یکی از انتقادهای وارده به او، دخالت مستقیم در امور تیم ملی بود که حاشیه‌های بسیاری را به دنبال داشت.

سجادی را می‌توان وزیر فعالی خواند، اگر سفرهای پر تعداد و حضورش بر سر پروژه‌های مختلف را جزو فعالیت‌های مثبت او در نظر گرفت. او از همان ابتدا پای ثابت مراسم و برنامه‌های مختلف بود و افتتاحیه هیچ طرحی را از دست نمی‌داد، به طوری که در طول ۹ روز ۹ سفر انجام داده بود و سعی داشت به این شکل خود را نزدیک اهالی ورزش نشان دهد، مبارزه با فساد و مقابله با مفسدان در این راستا جزو اولویت‌هایش باشد اما پاسخ او به مجلس نشان داد وزیر حساسیت خاصی روی این مقوله ندارد؛ سجادی در حالی پای خود را از ماجرای تاج ویلموتس کنار می‌کشد که یکی از انتقادهای وارده به او، دخالت مستقیم در امور تیم ملی بود که حاشیه‌های بسیاری را به دنبال داشت.

نگاه

سازمان تربیت بدنی ام آرزوست

■ فریدون حسن

دی ماه ۸۹ وقتی که ورزش صاحب‌وزار تخانه شد، به آینده امیدوار شدیم؛ امیدوار از این جهت که ورزش دیگر یک معاونت ریاست جمهوری نیست و در قالب یک وزار تخانه می‌تواند اهداف خود را به بهترین شکل ممکن دنبال کند، اما همان زمان هم ادغام ورزش با معاونت جوانان مسئله‌ساز شد؛ مسئله‌ای که همچنان هم بر قوت خود باقی است.

از جوانان که چیزی نگوییم بهتر است. وزرای ورزشی که از سال ۸۹ تا امروز سرر کار آمده‌اند و حتی سرپرستی‌ها هم که برای این وزار تخانه انتخاب شده‌اند، در طول مدت حضورشان چنان غرق در ورزش و مشکلات بی‌پایان و حاشیه‌های آن شده‌اند که کوچک‌ترین توجهی به امور جوانان نداشته و ندارند، بنابراین بخش جوانان وزار تخانه همیشه مغفول مانده است و با ادامه این روند مغفول هم باقی خواهد ماند، مگر آنکه دولت فکر عاجلی به حال آن کند و حداقل به همان پست معاونت ریاست جمهوری برش بگذارد تا حداقل از زیر فشار ورزش خارج شود. اما خود ورزش هم در این میان چندان سودی از وزار تخانه نبرده است. وزرای ورزش یا سرپرستان آن در طول سال‌های گذشته اغلب از رجل سیاسی بوده‌اند که کوچک‌ترین شناختی نسبت به ورزش نداشته‌اند و تنها بار ورزش کشور گذاشته‌اند، بدون اینکه بتوانند مشکلی را حل کنند. در شرح وظایف وزارت ورزش و جوانان آمده است: توسعه و تعمیم ورزش همگانی، توسعه و ارتقای ورزش قهرمانی، ساماندهی و گسترش ورزش حرفه‌ای، حمایت و تقویت ورزش تربیتی، توسعه و تقویت ورزش بانوان، تکمیل و تقویت معنویت و ارزش‌های اخلاقی و منش پهلوانی در ورزش مبتنی بر فرهنگ ایرانی-اسلامی، ترویج شایستگی‌های فنی-حرفه‌ای در جامعه ورزش، ارتقای هویت دینی، انقلابی و ملی جوانان، ارتقا و تقویت سرمایه اجتماعی، مسئولیت‌پذیری، هویت و مشارکت همه‌جانبه جوانان، بهبود و اصلاح مسبک زندگی جوانان منطبق بر ارزش‌های اسلامی-ایرانی، توسعه مشارکت داوطلبانه مردمی در امور جوانان، اتخاذ سیاست‌های حمایتی در اشتغال و ازدواج جوانان.

یک نگاه اجمالی به این وظایف و اهداف تعریف‌شده برای تشکیل این وزار تخانه و وضعیت فعلی تمام آنها کافی است تا متوجه شویم وزارت ورزش و جوانان در طول ۱۱ سال گذشته چه عملکردی داشته است. آنچه مشخص است اینکه این وزار تخانه نسبت به سال‌هایی که با سازمان تربیت بدنی و سازمان جوانان به عنوان دو معاونت ریاست جمهوری مواجه بودیم، هزینه‌های بالاتری برای کشور داشته و جالب اینکه وزار ی ورزش همواره جزو وزرای بوده‌اند که در خطر استیضاح قرار داشته‌اند.

وزارت ورزش و جوانان می‌تواند مشکل گشا باشد، به شرط آنکه وزرای انتخاب‌شده برای آن درد ورزش و جوانان داشته باشند. آنچه مشخص است اینکه وزرای ورزش و جوانان چنان غرق شهرت و توجه به نام‌ها و برنده‌ای می‌شوند که حتی از رسیدگی به همان اموری که می‌بسنند هم غافل می‌مانند و نمی‌توانند به اهداف تعریف شده حتی نزدیک شوند. اینکه ایجاد وزار تخانه ورزش و جوانان بهتر بود یا باقی ماندن به همان معاونت تربیت بدنی و معاونت جوانان رئیس جمهور سوالی است که حالا خیلی‌ها از خودشان می‌پرسند. کسی چه می‌داند شاید در دولت‌های بعدی باز هم سیاستمداران به این نتیجه برسند که ورزش و جوانان اگر جدای از هم و به عنوان دو معاونت ریاست جمهوری فعالیت کنند، هم عملکرد بهتری خواهند داشت و هم اینکه حداقل با ریخت و پاش‌های کمتر و هدر دادن کمتر بیت‌المال کمی بیشتر به اهداف تعیین‌شده خود نزدیک شوند.

مروار

از عباسی تا گودرزی و سجادی

وزارت ورزش سیاسیون

■ حامد قهرمانی

انتخاب وزیر ورزش و جوانان همواره یکی از مسئله‌دارترین انتخاب‌های رؤسای جمهور بوده است؛ انتخابی که افراد انتخاب شده در آن ثابت می‌کنند رؤسای جمهور با کمترین توجه و از سر رفع تکلیف اقدام به انتخاب و معرفی وزیر ورزش به مجلس می‌کنند، البته در این میان نباید از این نکته هم غافل ماند که وزارت ورزش و جوانان به لحاظ ترتیب حروف الفبا هم جزو آخرین وزار تخانه‌هاست و خستگی‌های ناشی از اجتماعت متعدد رأی اعتماد باعث می‌شود کمتر توجهی به آنها شود.

محمد عباسی اولین وزیر ورزش و جوانان بود. عباسی وزیر ورزش شد، چون وزار تخانه‌اش یعنی وزارت تعاون در دولت دهم با وزار تخانه‌های جوان و رفاه اجتماعی ادغام شد. از طرفی عباسی حمید سجادی هم از مجلس رأی اعتماد نگرفت تا دولت نهم حداقل برای اینکه عباسی بدون وزار تخانه روی زمین نماند، وزارت ورزش را تحویلش دهد؛ اینگونه بود که یکی از بی‌برنامه‌ترین دوران ورزش کشور آغاز شد.

بعد از عباسی در دولت یازدهم باز هم کار وزارت ورزش و جوانان بیخ پیدا کرد. مجلس به مسعود سلطانی فر، رضا صالحی امیری و نصرالله سجادی رأی اعتماد داد. رضا صالحی امیری و محمد شرعبعماری مدتی به عنوان سرپرست وزارتخانه فعالیت کردند تا در نهایت کار به جایی رسید که محمود گودرزی به عنوان چهارمین گزینه به مجلس معرفی شد؛ یک انتخاب پرحاشیه که سرانجام موفق به کسب رأی اعتماد مجلس شد. دوران محمود گودرزی دوران پرحاشیه ورزش بود و کار به جایی رسید که او مجبور به استعفا شد و نصرالله سجادی هم وزیر ورزش و جوانان شد. در دولت دوازدهم وزارت اوست.

دولت سیزدهم دست روی یک نام ورزشی گذاشت: «حمید سجادی». سجادی که در دولت دهم نتوانسته بود اعتماد مجلس را جلب کند، این بار موفق شد و حالا یک سال در دوران وزارتش می‌گذرد؛ وزیر ی که چندان نمی‌توان از عملکردش دفاع کرد.